le-a fost mirarea lor, când au aflat ce s'a întâmplat. Ei care umblau pretutindeni, vorbeau de cele ce s'au petrecut în împărăția tatălui copiilor, dar aceștia uitaseră de tatăl lor și nu luau în seamă ce istorisiră piticii.

Intr'o zi, poporul, care detronase pe împărat, se sfătui să aleagă un altul. Se hotărîse ziua când va fi sfat mare pentru a se vedea cine va fi ales.

In ziua aceea, cerbul plecă cu fata și cu băiatul prin pădure. Ei crezură că se duc la plimbare cum făceau câte odată cu cerbul; dar el mergea înainte cu fata călare și băiatul lângă dânsul. Cerbul luase coroana împărătească în coarnele lui de aur și cei doi frați se mirau mult de aceasta.

Mergând ei așa, ieșiră din pădure, iar de aici printr'o câmpie, au ajuns în fața unui oraș.

Copiii, care acum erau doi tineri frumoși, se mirau, din ce în ce mai mult, de cele ce vedeau.

Era de dimineață, soarele răsărea într'o lumină liliachie, roua strălucea pe iarba câmpului și păsărelele cântau de foc, iar clădirile pe cari le aveau tinerii în față, le păreau de toată frumusețea.

Cerbul intră în oraș și cine-l vedea se lua după el. Nimeni nu mai văzuse vre-odată cerb cu coarnele de aur și încă cu o fată așa frumoasă, îmbrăcată ca o regină, călare pe el. Ce om eșea din casă și vedea acest alaiu, pleca și el să vadă minunea; și așa au ajuns la palat, urmați de tot poporul.

Cerbul se opri în curtea palatului, fata descălecă și el îi puse la picioare coroana împărătească. Fata o luă și sfetnicii veniră să vadă ce coroană este aceea. Ei fură foarte mirați când recunoscură coroana împărătească.

Fata istorisi viața ei și a fratelui său, spunând că Dumnezeu i-a scăpat de toate relele și i-a trimis iar în țara lor.

Poporul aclamă pe tineri și ei, privind în jurul lor, începură să-și reamintească de locurile unde și-au petrecut copilăria.

In timpul acesta, un nepot al împăratului, care credea că va fi proclamat împărat, de necaz că-i fuseseră speranțele spulberate, neputând să omoare pe moștenitorii tronului, se repezi la cerb și cu furie mare îi vârî pumnalul în inimă!

Bietul cerb căzu scăldat în sânge!

Când văzu fata aceasta, se aruncă de gâtul lui și începu să plângă lacrămi fierbinți:

— „Cerbule, cerbuțule! nu muri drăguțule! tu mi-ai fost tată, tu mi-ai fost mamă, dacă mori tu, mor și eu"...

Dar cât ținea fata pe cerb în brațe, el pierea și în locul lui se văzu de odată un flăcău frumos cu părul de aur! Lumea se închina și striga, că așa minune nu s'a mai pomenit.

Mare fu mirarea fetei, iar flăcăul vorbi astfel:

— „Am fost un rege puternic, dar o zână care avea necaz pe mine pentru că n'am vrut s'o iau de soție, m'a fermecat și m'a schimbat în cerb; mă vrăjise să nu mai mă fac om, decât dacă m'o iubi o fată de împărat și o plânge lacrămi fierbinți pentru mine".

Mii de urale isbucniră din pieptul poporului la auzul acestor cuvinte.

Prințul bătu de trei ori din palme și în locul palatului cel vechiu, apăru castelul de marmură roz și albă, cu ferestrele și ușile de aur și cu geamurile de briliant.

Prințul luă de nevastă pe fata de împărat și făcu o nuntă ca 'n povești. Fata domni împreună cu regele cu părul de aur în țara lui, iar fratele ei domni în împărăția tatălui său.

Eufrosina Pallă

PUII

Sub căsuța joasă, rândunica
Și zidise cuib, în primăvară;
Iar acum, din cuib privesc afară
Puii mici ce-așteaptă demâncare
Să le-aducă din ogor, mămica...

E târziu și noaptea s'a lăsat;
Iar în cuib stau singuri rânduneii.
Ei s'au strâns în roată — mititeii! —
Și-ar privi și-acum să-și vadă mama
Străbătând văzduhul negurat.

Rândunica 'ntârziat să vină
Umblând după hrană, pe câmpie.
Sus, pe boltă, luna aurie
Pare c'a privit în cuibul moale
Puișorii mici și fără vină.

Și prin raze de-aur, — sclipitoare, —
Le-a trimis o mare bucurie:
„Nu mai plângeți, ea are să vie
Mai ales când dragostea de mamă
N'are pentru voi, asemănare".

Romeo Simulescu